

Başlayabiliriz sorun değil. Tamam, peki. Peki o zaman başlayım.

Dün doğdum, 51 yıl önce. (Gülüyor) Tam öyle bir tesadüf yani oldu. 26 Nisan'da doğdum, ikide doğdum. Göçmen bir ailenin, üçüncü çocuğuyum. Bir ablam, bir ağabeyim vardı. Ağabeyimi altı ay önce kaybettik. Ağabeyimle ablam arasında yaş farkı var. 9 ve 7 yaş. Küçük çocuk olmanın getirdiği birçok avantajdan faydalandım hani. Ablamla daha sıkı bir ilişkim vardı. İkinci bir anne gibiydi. Yaklaşık hani dokuz yaşına kadar ablamla aynı yatağı paylaşmışım ve ablam üniversiteye gidince de ciddi bir kayıp duygusu yaşamışım o sürede. Zaten uykusuzluklarım, gece uykusuzlarım da o zamanlar başlamış. Çocukluğumdan itibaren zayıf ve kaygılı bir çocuktum, yani çocukluk yıllarımda. Güzel bir kız çocuğuymuşum. İlk doğduğunda aslında oldukça kilolu doğmuşum ve geç doğmuşum. O yüzden de annem hep nazara geldiğimi falan söylerdi. Bir yaşında geçirdiğim bir hastalık sonrası, geç anlaşılan bir çocuk hastalığı sonrası bayağı kilo kaybetmişim. Sonra epey bir süre 30'lu yaşlara kadar hep çok zayıf bir insan olarak büyüdüm. Bu zayıflıkta sürekli hani çocukluğunda üstüne vurulan, altı çizilen bir öge olduğu için, beni genel olarak da zayıf bir insan olduğum duygusunu bende hâkim kıldı. Ama bununla da hep bir mücadele içinde oldum. Sanırım bendeki güç ve güçsüzlük aynı yerden çıktı. Kendi açımdan hep öyle düşünmüşümdür.

İlkokul yıllarında da çok hassas ve çabuk ağlayan bir çocuktum. Onu hatırlıyorum ve etraf da genelde söylüyor. Haksızlık ve kandırmaca gibi şeylere karşı genel bir hassasiyetim vardı. Bunu, bu da benim yani genel ideolojik yapımı da belirleyen konulardan biri oldu sanırım. Arkadaşlara ve arkadaşlığa çok önem verdim. Büyük bir aileydik. Yani aile değil, sülaleydik daha doğrusu. Altı üstlü oturduğumuz için, dört amcamlarla, herkesin girişi ayrı, iki katlı, dört dairesel bir yerde büyüdüm. O evde doğmuşum. Evde, o evde de büyüdüm, 18 yaşına kadar oradaydım.

Ergenlik yılları da çocukluk yılları da hani bir zaten genel olarak. Bir arkadaş grubumuz vardı yani kendi kuzenlerimiz gibi. Ama onun dışından da hepimizin arkadaşları az veya çok vardı. Benim genelde dışarıdan arkadaş, o arkadaş olan en çok bendim hani bizim kuzenler içinde. Bir şekilde, o annemin etkisi olduğunu düşünüyorum. Çünkü yengelerimden farklı olarak, annemin de aile dışından arkadaşları vardı. Sonra annemi takip eden yengem, annesi kuzenimin, o da benzer bir yol izledi. Hani böyle birbirinden görerek insanların etkileştiği bir ortam.

Ergenlik yıllarımdaki en büyük kaygım, hatırladığım kadarıyla, herkesten geç adet görmüştüm. Ki geç denen yaş da 15 yaştı. Fakat bu benim için hep bir korku kaynağıydı yani geç, ya olmazsam? Ya ilerde çocuğum olmazsa? Ki çocuğum da olmadı ama bu benim tercihimdi. (Gülüyor). Sonradan ama o yaşlarda o çok önemli bir faktördü. Sevgili olması önemli bir faktördü, beğenilmek önemli bir faktördü. Çok sayıda âşık oldum ya. İlkokuldan itibaren hep beğendiğim erkekler oldu. Yani aşk denilebilirse artık ona da.

Ondan sonra, sonra kocamla lise yıllarında tanıştım ama bir yazlık aşkıydı. Onunla da işte kaç, 15 yaşında tanıştım aslında. 15-16 yaşında tanıştım. 21 yaşında da evlendik ama yani ufak bir ayrılık da oldu o arada. O dönemde, o Ankara'da okuyor diye ben Ankara yaptım ama bütün hayalim aslında İstanbul'da okumak üzerineydi. Ama dominant bir adama kapıldım. Öyle diyeyim. Ankara'da psikoloji eğitimi aldım, Dil Tarih Coğrafya'da. Oraya geçmeden önce belki de şey, lise yıllarımda da oldukça büyük bir arkadaş grubumuz vardı. Okul gezileri olmuştu. Aslında bir-iki olay var ama sanki bütün şey gibi bütün okul hayatımı katlıyormuş gibi bir hissiyatı var bende hani. Bir-iki okul gezisi sanki çok büyük bir arkadaş grubuyla, hep birlikte geziyormuşuz duygusu bende kaldı. Halbuki, o gezide o birliktelik vardı. Gezi sonrası o kadar devam eden bir arkadaş değildi yani gene herkes kendi, erkekler erkeklerle, kızlar kızlarla dönmüştü aslına bakarsınız. Tabi hani hem çocukluk hem ergenlik yıllarının hani hani o zorlamaları, şeylerini ben de yaşadım ama çok büyük bir etkisi üstümde kalmadı. Yani sadece bu zayıflık üzerinden kendi kendime yüklediğim ve ailenin hani diğer kuzenler, yengeler, amcalar, halaların yüklediği şeyleri atmam hep, epey 30'lu yaşların ortalarına kadar sürdü. Sonradan anladım ki aslında bu zayıflık bir avantajmış. (Gülüyor.) Zaten 35'ten sonra da yavaş yavaş kilo almaya başladık yani. Şey, yani şöyle söyleyeyim, 31 yaşına kadar 47 kiloydum. Ondan sonra, 1.65 boyla, bayağı zayıftım yani.

İşte Ankara'ya okumaya gittim. Orada eski eşimin şeyiyle bayağı sınırlı bir dost çevresi vardı. Bu onun, vardı tabi bazı arkadaşları ama gerçekten sosyal hayatım ve şeyim çok kontrol altındaydı. Ama okula gidince kendi okulumda birçok arkadaşım ile devam edebiliyordum yani. Ama o okuldan çıkınca hemen onun yanına gidiyordum. Öyle bir üniversite hayatım oldu. O yüzden hani üniversite hayatını çok iyi yaşayamadığımı hep düşündüm. Hiç politik değildim. Bir, bazı politik görüşlerim vardı ama çok hâkim değildi. Hani bir şeyler bana ters geliyordu ama adlandıramıyordum. Geçen gün hatta bir arkadaş oradan devam ettiğim tek arkadaşım ile konuşuyoruz, o şimdi Belçika'da yaşıyor. Bizim bir klinik psikoloji hocamız vardı. İlk dersine girdiğinde, başörtülü bir kıza işte, ben Atatürk

devrimlerinin yetiştirdiği bir hocayım. Böyle başı kapalı bir öğrenciyi sınıfta kabul etmiyorum. Ya başını açarsın ya çıkar gidersin, demişti kıza. Kız da çıktı ve bir daha hiç görmedik onu. Ondan sonra, bir şey garip geldi bize ama onu konuştuk. Neydi? Bir yere koyamadık. İkinci bir şey de yine Asala vardı o zamanlar, 86 yılında girmiştin üniversiteye. İşte bir de Suna Tanaltay'ın falan popüler olduğu dönemlerde, onu eleştirirken Ermenilerden bağlantı kurdu. İşte şey dedi, herkesi sevmek, herkes sevilemez. Beni öldüren Ermenileri niye seveyim, dedi. Ondan sonra bende, o da bana çok garip gelmişti. Hani Asala dese bir yere kadar anlayabilirim ama bütün Ermeniler gibi bir şey düşündüğümü hatırlıyorum ama tam oturmuyor falan. Ondan sonra işleri konuşurken hani yani aslında belli ki, bazı düşüncelerin nüveleri var ama tam yerine oturmamış. Sosyolojiden bir arkadaş vardı. Beni ateist yapmaya çalışıyordu. Ben de ısrarla onunla konuşmayı devam ettiriyordum ama ateist olmayacağım diye kendi kendime böyle şey, bir garip bir korku yaşıyordum. Böyle gerçekten hani sadece kasabadan gelenlerde olduğunu düşünmüyorum. O dönemlerde genel olarak Türkiye'de böyle bir şey vardı. Belki hani İstanbul'un hani çok seçkin okullarında bu düşünce ve felsefe şeyi biraz daha farklı olabilir hani konuşuluyor olabilirdi. Hani biz lisedeyken falan hani biyolojide Darwin'i marvini hocaya soran arkadaşları hatırlıyorum. Hocanın da hani dinle birleştirdiği, hocanın da bu sorulardan kaçındığını hatırlıyorum sadece. Yani, belli ki, ufak ufak şeyleri almış ama birleştirmeyi daha sonradan yapmışız. Tabi felsefe ve sosyoloji okumanın psikolojiyle birlikte bence o o birleştirmelerde katalizör görevi gördüğünü de düşünüyorum. Çok da okudum o dönemde.

Sonra üniversite bittikten sonra, eski eşim benden bir sene önce bitirdi. Son yılım aslında biraz daha özgür geçti bu açıdan. Hani o yoktu, o İstanbul'a dönmüştü falan. Zaten en zorlayıcı yılımız da onunla ilişki açısından o oldu. Çünkü çok kıskançtı falan. Ondan sonra bir-iki defa beni, bana ulaşamayınca beni aldatma gibi böyle bir-iki şeyi oldu. Aldatma dediğim, işte kızlarla hani bir yerlere gitmiş falan gibi böyle şeyler anlatmıştı. Ondan sonra hepsi bana böyle bir tuhaf geliyordu. Yani gene koyamıyordum bir yerlere ama her şeye rağmen hani söz, nişan gibi süreç de o süreçte olmuştu. Hani öyle bir dönemde ayrıldık. Hani ahlaki açıdan şey gibi hissetmiştim, çok yoğun bir şekilde ayrılamam gibi. Hatta düğünden bir hafta önce çok ciddi tartışmalar olmuştu. Annemle babam hatırlıyorum, bir gece ben uyuyamıyorum, kalkıyorum, gidiyorum hani çocukluğumdan olan o uyuyamama sorunu bir şekilde bu tür durumlarda hâlâ bile gece karşıma çıkar yani. Şey, ışığı açmadan yanıma gelip, annem, hiçbir şeye mecbur olmadığımı, bana anne baba olarak söylemişlerdi. Ona rağmen ben kendi kendimi mecbur kıldım. (Gülüyor.) Evlendim. Çok

uzun sürmedi evlilik. Dört yıl falan sürdü. Ama o arada güzel bir iki şey oldu. O önce askere gitti. Zaten evliliğin çoğunda ayrıldık yani. Ondan sonra işte sekiz ay falan yoktu. Sonra döndükten dört-beş sonra benim ısrarımla, çünkü Saint Benoit gibi iyi bir okul bitirmiş hem İngilizce hem Fransızca biliyor. Hem siyasal hukuk okumuş sonra. Babasının yanında muhasebecilik yapacağına, şey, TV'ye girdi o dönemde, yeniydi ve broadcasting yurt dışından şey yapıyordu. Paris'e gitti. Ben de burada bir psikolog kadınla, co-terapisti olarak çalışmaya başladım ki hiç klinik psikoloji istemiyordum. Sosyal psikolojiye meyilim vardı. Ondan sonra, beni yanına istedi hani ben de işte yeniyim ve orada kalmak istiyorum falan. Paris gibi cezbedici bir şeye rağmen direndim. O dönemde beni bir aldattı hani. Ben her direndiğimde bana verdiği şey oydu yani karşılık. Ondan sonra, en sonunda ben pes ettim. Tabi Paris de cazip geldi. Bu arada bir iki gidip, geldim. Paris'e gittim. İşte bir altı ay kadar Paris'te kaldım. O arada İngilizcemi geliştireyim diye, neyse ki o konularda şeydi eğitim, bilmem ne falan, Londra'ya gittim. Altı ay dil eğitimi aldım falan. Sonra dönüşte de boşanmaya karar verdik zaten.

Ondan sonra boşandıktan, ben hemen kabul ettim boşanmayı ama yani bir yanımla da hani bunun bitmeyeceği gibi bir duygum da vardı. Fakat gururum bilmiyorum o zaman şeyde, sonra dönmek istedi, ben kabul etmedim ve bunda çok şey davrandım. Hani zaten hani gücümü orada hissetmeye başladım. Onca sene zayıf hisseden birdenbire yavaş yavaş gücünü ortaya çıkarmaya başladı. Ondan sonra, iyi ki de öyle yapmışım, dedim. Yani, çünkü yıllar süren hani git-gelli bir şey olacaktı. Hani, onun da gerçi görüştüm birkaç defa hani belki tekrar bir araya geliriz falan filan gibilerinden ama her seferinde çok büyük kavgalar da şey ayrıldık. Her seferinde onun kıskançlık ve hani o üstümdeki baskı şeyini falan. O dönemde annem de çok uzaklaştı benden. Annemle çok yakındım aslında. Hani çünkü annem de böyle dominant bir yanı vardır ama çocuklarının sözüne çok değer veren ve üstün tutan bir yanı da var. Ondan sonra zamanla hani onun kıymetini anladım tabii hani o da epey bir zaman aldı ama böyle bir mesafe koymuştum yani annemle o dönemde. Ondan sonra, sonrasında da ne oldu? Çok yani hâlâ bile çok nadir olsa da son yıllarda görmüyorum ama rüyalarım da hep tekrar, "****" kocamın adı, tekrar evleniyormuşuz gibi ve ben aslında istemiyorum ama evlensem de ne olacak ayrılırim gibi böyle bir şey. Bitmeyen bir şeyi hissedirim böyle, rüyalarım da görürüm falan ama rüyalarım da rüyada çok hatırlayan bir insanım. Rüyalarım da çok da iyi şey de görüyorum yani başka bir şeye dönüştürüyorum mesela olanı. Hani bir çeşit dreaming gibi. Mesela çok gezmek istediğim zaman rüyamda, Budapeşte'ye gittim en son bir hafta önce. Çünkü

çok sıkıldım evde olmaktan. (Gülüyor.) Gezmek istediğimde gezebiliyorum yani. Vizesiz, şaysız bayağı iyi oluyor. İyî geliyor evet, (Gülüyor.) öyle bir yan var.

Bu arada hani boşandığım dönemde bu şeyden ayrıldım. Tabii Fransa'ya gittiğim zaman işsizdim yani işi bırakmak zorunda kaldım. İngiltere'de de öyle. İngiltere'de, boşanmadan önce aslında o dönemde şeyde olmuştu yani, işte bir ortaokul arkadaşımınla bir oda paylaşmıştık. O bekardı ve uzun süredir İngiltere'de yaşıyordu, garsonluk falan yapıyordu. Ondan sonra "****" adı. Onunla birlikte oda paylaştık. Onun bir sevgilisi vardı. Ama adam yani bağımlıydı. Ama ay ay, şey yapmaya çalışıyordu. Onun yakın arkadaşı şey, fotoğrafçı bir çocuktan çok hoşlandım. Hani aslında şeyde de yani nişanlılık döneminde de başka bir araştırma görevlisi adam vardı üniversitede ondan da hoşlanmıştım. Sonra onunla da ilişkisi oldu, o araştırma görevlisiyle. İkimiz de onun asistanı gibi bir şeydik. Ondan sonra o ODTÜ'ye geçince, ODTÜ'de yüksek lisans kazanınca, öyle enteresan sonra çok gülmüşüzdür yani aramızda. İşte hani bunlar bana aslında birazcık hani evliyken de hep onu düşünüyordum hani aşk bir daha yaşamayacağım ben çok gencim, bitti mi yani aşk falan diye. Ondan sonra hatta o dönem dizilerde gene bir rüyamda Gerard Depardieu ile öpüştüğümü görmüştüm. (Gülüyor) Ve böyle bayağı heyecanlanmıştım ki hiç tip olarak beğendiğim bir adam da değildir ama yani nesinden etkilendim? Belki de Paris'te olmanın etkisi bilmiyorum. Ondan sonra şey, hani o duygunun hâlâ içinde saklı olduğunu hissetmek sanırım yani bir şekilde, bedenim, ruhun sana bir şeyler söylüyor. Sen onu ne kadar dinliyorsan o derecede bir şeylerden yol alabiliyorsun, sıyrılabiliyorsun. Belki de öyle bir şeydi diye düşünüyorum. Nitekim hani o şeyi, hani ben İngiltere'deyken kıskançlığı hat safhaya geldi ve işyerinden, kendisinden büyük bir kadına olan ilgisinden yani ilgisinden daha çok onun onu beğenmiş olması onun için daha önemli bir şeydi. Ondan sonra neyse zaten biz ayrıldıktan sonra onunla evlendi. Sırf Paris'te kalabilmek için. Birkaç sene evli kaldılar ondan da ayrıldı sonra. Sonra üçüncü bir evlilik yaptı. Ondan ikinci, o bir Antalyalı bir kadındı, onun gibi evlenmiş, ayrılmış bir kadındı. Ondan iki kızı oldu ve en sonunda da 2000 kaç yılındaydı? "****" öğrendim, iki yıl sonra kendini öldürmüş. Ondan sonra, biz ayrıldıktan evet 10 yıl sonra sanırım o zaman 2004 yılında sanırım, intihar etmiş, Boğaz Köprüsü'nden atlamış. Ben 2006 yılında öğrendim. Şey ama zaten her kavgamızda bunu söylerdi yani, kendimi öldüreceğim. Boğaz Köprüsü'nden atacağım. Ama ciddiye almazsın hani gençsin ya. Böyle bir şey falan gibi. Sonradan düşünüyorum ama ben niye hiç öyle bir şey demiyordum yani? (Gülüyor.) Yani ondan sonra benim de çok bunaldığım zamanlar vardı ama hiç öyle, boğazdan atacağım kendimi, gibi bir şey ağızımdan hiç çıkmadı. İşte, bir de ne derdi? Heh, 40 yaşına gelince

ben anlayacağım hayatın anlamını, var mı yok mu, gibi bir şey derdi. 38 yaşında, doğum gününden birkaç gün önce intihar etmiş. Ondan sonra, akıllı kadınmışım, erken kurtardım. Hani ilk, hani intihar ettiğini annesi söyledi bana. Onunla tanıştığımız yazlıkta, onunla yazlıktaki evinde işte böyle hani şey gibi, hani kaybolmuş gibi söyledi. Hani, şeyden atladi, bulunamadı falan hani ne olduğu bilinmiyor, gibi. Sonra da anladım ki, annesinin aslında gerçek şeyi, annesi kabul etmiyor öldüğünü ve hani demek ki gerçekliği zayıf bir kadın. Zaten problemlili bir kadındı da. İşte kaçtığını düşünüyor kadın hani her şeyden kaçtığını falan gibi. Ama nasıl bir öfke? Gerçekten çok öfkeliydi hani bütün aileye her, hepsini görebileceği bir miras bıraktı yani. Atladığı yer, Teşvikiye'de oturuyorlar ve köprüyü görebiliyorlar yani oğlunun atladığı yeri görebilecekleri bir şey yani. Ondan sonra, ben kendi kendime o an hani hiçbir şey hissetmedim. Sadece masadan kalktım hani yüzümü yıkadım. Yanımda da bir arkadaşım vardı. Motorla Bozcaada'ya gidiyorduk. Ondan sonra ve şey yaptım hani bir şey hissetmişim gibi göstermem gerektiğini düşündüm ama asıl hissettiğim, rahatlamaydı. Nihayet kurtuldum bu adamdan, der gibi bir şeydi yani. Çünkü ciddi psikolojik şiddet yaşadım yani o dönemde. Hani fiziksel yapmadı ama sanki en az onun kadar eşit bir şeydi yani. Hani üstünü başını parçalar, onu bunu atar, bir şeyler yapardı yani. Sözleri de çok ağırdı gerçekten.

Ben ondan ayrıldıktan sonra işte "****" işe girdim önce. Öyle bir sekreter olarak. Hani Paris'ten dönmüşüm, boşanmışım yani bir miktar bana para vermiş. Ondan sonra, kirada bir evdeydik Ortaköy'de. O evde yaşamaya devam ettim. İşte 94'te boşandık, 97'ye kadar o evde kaldım. Sonra annemi babamı ikna ettim, bana bir ev aldılar Çırağan'da. Küçük, bahçe katı bir ev. O da çok iyi oldu tabii. O arada da ben başka bir yere gene sekreter olarak girdim. Hiç mesleğimi, hiç ilk başta yapmak dışında bir daha mesleğimi yapmadım. Ondan sonra en sevdiğim iş yeri orasıydı "****" bir aslında inşaat işleri, Yapı Kredi'ye bağlıydı o zaman ama proje üretiyordu. İnşaatı sıfır noktasına getiren bir yerdi. İnanılmaz güzel bir genel müdürümüz vardı, ODTÜ mezunu, "****" Ermeni. Ondan sonra, üç tane genel müdür yardımcısı vardı. Bir tanesinin asistanıyım ben ve kapısı hep açık olan, ondan sonra da eşitliğe falan çok inanan. Bütün şirket 60 kişiydi, çaycısından hademesine herkesi birlikte iş, böyle motivasyon gezilerine çıkararak bir adamdı. Bir buçuk yıl sürdü, sonra adamı çıkardılar. Adamla birlikte isteyenleri de çıkardılar. Şirketin %40'ı istifa etti. Ondan sonra hani haklarını alarak. Onlardan birisi de bendim. Ya, o dönemde politik olarak bayağı bir daha yavaş yavaş şey yapmaya başladım. Bir iki "****" bunda etkisi vardır, diye düşünüyorum. O dönemde tanıştığım arkadaşların da. Ondan sonra şey epey bir ondan sonra işte, hatta gerçi çok ayrıldıktan sonra şirketin "***" adı olmasının anlamının, sosyalistten geldiğini de sonradan anladım. Oradan çok iyi arkadaşlarım oldu

hâlâ görüştüğüm, iş hayatımdan geçmişe dönük görüştüğüm. Ki bir buçuk senelik, bir buçuk seneden biraz fazla bir süre olmasına rağmen çok uzun yıllar oradaki insanlarla görüşmeye devam ettik. Hâlâ geçen sene bile uzun bir aradan sonra tekrar bir araya geldik. Gerçekten gitmedim ama telefonla katıldım onlara. Epey bir süre o organizasyonları ben yaptım. Yılda bir buluşma, yılda iki buluşma falan. Sonra ben bıraktıktan sonra çok yavaşladı ve şey yaptı sönümlendi. Bu sonuncuyu ben yapmamıştım. Çünkü ben, bayağı bir politikanın içine girdiğim bir dönemdi. Onun içinde vakit bulamadım. "****" den sonra nereye girdim? "****" ilgili bir nedendi. Tabii "****" ile birlikte olan herkesi de isterse çıkabileceğini söylediler. Hani "****" Bey'le birlikte değilim, dediğin anda kalabiliyordun aslında. Ondan sonra, ben gitmeyi tercih edenlerden oldum. Hani de şey kısa bir süre "****" Center Türkiye diye bir eğitim danışmanlık firmasına girdim. Fakat çok yoğun iş temposu ve şeyle mücadele edemedim.

Bu dönemde işte hayatıma gey arkadaşlarım girdi ve o öyle bir dünya ve farklı bir bakış geliştirdim. Bir tanesine hatta âşık oldum ama gey olduğunu bile bile. Ondan sonra hatta bayağı bir uzun süre onun hani beni, hani duygusal sömürmesine izin verdim gibi bir şey oldu. O arada sevgililerim hep oldu ama çok kısa süren şeyler oldu. Üç aydan uzun süren bir ilişkim hiç olmadı. Ondan sonra, genel olarak da hep böyle kendime hani şey yaptım, hani ikili ilişkilerde, hani kötü hissettirecek şeyler. O belli ki yani o öncekinin şeylerini hâlâ atmaya çalışıyorum falan. Ondan sonra, sonra oradan çıkıp bir sene kadar böyle tıbbi cihazlar satan bir yerde çalıştım. Tamamen erkek merkezli bir yerdi ve gerçekten hayatımda hani bu kadar, hani maço bir ortamda başka bir daha hiç olmadım. Bir yılın sonunda oradan atıldım çünkü gerçekten farklıydım, oradaki kadınlardan da farklıydım, şeyden de farklıydım. Ama iyi oldu orada iyi para kazandım. Sonra da "****" girdim. Orada ne kadar kaldım? İki sene kaldım galiba. Sonra "****" Hastanesi'ne, en son iş yerime girdim. Hasta hakları ofisinde işte, adımızı bir türlü koyamadılar hani fazla maaş vermemek için. Aslında süpervizör gibi bir şeydik. Yani hasta şikayetlerinin alınıp, hani etik ve risk açısından değerlendirilip hani şey yapılması. Bunun içine tabii doğal olarak etik komite ve şeyinde üyesi olduk, risk komitesinin. İlk başlarda çok mükemmel bir şeydi. Tabii hastaneden bağımsız olması asıl gerekiyor ama hastanenin bünyesinde olunca yönetim değişikliğiyle birlikte son üç yılında bayağı başhekimliğin sekreteryasına döndük. Hani bizi etik komiteden de çıkardılar, şeyden de. Oradan da 2011 yılının aralık ayında atıldım. 11 yıl kaldım. En uzun iş yerimdi. En büyük iki aşkımı da orada yaşadım. Hani orada biriyle değil de birisi, şey bir grup arkadaş grubu vardı Hisarlılar diye geçiyor. Zamanın da Hisar'da geçmiş hayatları ki bunlardan birisini şey Hisar grubunda, onun en

yakın arkadaşlarından biriyle çok büyük bir aşk yaşadım. Ondan hamile kaldım ama doğurmadım. Zaten şey bir hastalık da oldu o dönemde falan ve öyle bir cesaretim de yoktu o yıllarda. 2002 yılıydı, dans ederken bulduğum bir insandı. Her zaman da dans eden erkeklere karşı bir zaafım olmuştur. Ondan sonra, sonra onun arkasından yine aynı gruptan bir doktor, nörolog bir adamla, en uzun ilişkim o oldu. O, o öteki arkadaşı olan kişi zaten Boston'da yaşıyordu. Olay Bostan'da geçiyordu, o yüzden çok uzun sürmedi yani.(Gülüyor.) Ama geçen sene tesadüfen karşılaştık öyle, açık radyoya bir program yapmaya gitmiş, oradan dönüyordu. Ondan sonra şey, e, böyle çok büyük bir coşkuyla bana şey yaptı böyle, ben o coşkuyu gös... Aslında içten içe hissediyordum ama yanımda bir arkadaşım vardı. Ona bunu göstermek istemedim. Neden bilmiyorum yani tek başıma olsaydım aynı coşkuyu ben de gösteririm herhalde. İşte benden 10 yaş büyük ama tipik erkek şeyi işte, daha yeni çocuk sahibi olmuş. Ondan sonra ikincisi yoldaymış falan filan böyle şeyler anlattı ama bu arada yüzüklü elini cebine sokmayı da ihmal etmedi. (Gülüyor.) Görüşelim mörüşelim gibi şeyler söyledi falan. Yani o aşk bende hâlâ aynı o zamanki gibi duruyor ama onu gördüğümdeki o insan değildi benim âşık olduğum gibi bir şey yani. Ondan sonra, yani bazı şeyleri yerinde tutmayı şey yapıyorum herhalde. Sonra bir de bir doktorla bir buçuk yıl bir ilişkimiz oldu. Çok sevdim, hâlâ severim. Hani böyle aşk gibi değil ama çok çok çok iyi anlaştığım insandı. Onunla da fiziksel şeyimiz tutmadı. Yani benim değil, onun bazı problemleri vardı. Bir türlü yani üç aydan sonra fiziksel hiçbir şeyimiz kalmadı. Zaten arkadaş gibiydik. Sonra ayrıldıktan epey onunla da bayağı bir gezdik yani Küba'ydı, şurasıydı, burasıydı. Bu arada ben çok gezdim, yani her tatilimde yurt dışında bir yere gittim falan. Ondan sonra yani işte İsrail'e, Avrupa'da birçok yere işte sadece Kuzey ... gittim. Ondan sonra işte Hong Kong'a, Nepal'e falan birçok yere gittim yani ve en sonunda işte şey sonrası şeyden ayrıldıktan sonra "****" gitti sonunda. Bir buçuk sene sevgiliydik, bir buçuk sene de dost olarak şey yaptık. Ama sonra onun sevgilisi olunca ben uzaklaştım. Yani çünkü bir, bir şekilde hani hâlâ şey paylaşamama gibi bir şey hissettim. Onun da zarar vermesini istemedim yani şeye. Ondan sonra, sonrasında gene, çok fazla erkek arkadaşım oldu. İstedğimden daha fazla ama istediğim doğru düzgün biri olmadı. "****" dan ayrıldıktan sonra dağcılık yaptığım dönemden, bir benden genç, zaten genelde hep benden gençti erkek arkadaşlarım. Ben daha enerjik bir insan olduğum için yaşlılar bana şey yapmadı hiç. Bu Boston'daki ondan sonra şeyi ama o da enerjik bir adamdı yani gerçekten o da benim gibiydi. En son işte dağcılıktan bir arkadaşla, karısından ayrılmıştı, çocuğuyla, onunla bir ilişkiye başladık. Hah, dedim, sonunda buldum doğru düzgün birini derken şey, çocuğunun kendisinden olmadığını öğrendi. Yani hani ötekiler zaten yamuk yumuktu bu da elimde dağıldı (Gülüyor.) gibi bir durum oldu.

Ben, benim işte çok çocukluğumdan beri şey hayalim vardı, Arjantin hayalim. Bir çizgi film vardı Marco diye. Orada annesini aramaya giden bir çocuk Arjantin'e ve çocukluğumdan itibaren hep bir Arjantin'i göreceğim bir şeyi vardı. "****" Hastanesi'nde çalışırken, İspanyolca Cervantes'e yazıldım iki sene kadar gittim. Hatta onu hani yaşayamadığım öğrencilik olarak, İstanbul'da yaşayamadığım öğrencilik olarak şey yaptım ve çok sıkı bağlandım. Hani Arjantin'e gitmeden, İspanyolcayı halledeceğim dedim. O dönem de birden "****" böyle bir şeyi olduğunu öğrendim. Onlar benden önce gittiler. Ondan sonra ben zaten hani şeyi planlıyordum, emekli olunca giderim ama işten atılınca ve bu aşk da bitince ondan sonra, niye duruyorum, dedim. O arada Gezi oldu, o bambaşka bir şeye yol açtı. Yeğenim tutuklandı falan. Arjantin'e aldığı biletleri tam iptal etmeyi düşünürken neyse ortalık bir yatıştı bir bilmem ne falan filan.

Ondan sonra, ne diyordum? En son şeyde kalmıştım, 2013 Eylül'ünde. 10 Eylül'de önce Brezilya'ya gittim. Orada ben, bir arkadaşım vardı. Gene bir oradaki sevgililerden birinden dolayı tanıdığım bir arkadaş, Brezilyalı. Bir ay onun evinde kaldım, şeyde Rio'da. O bir ayın sonunda Buenos Aires'e geçtim. Planım, tüm Güney Amerika'yı gezmekti ama Arjantin yani şey Buenos Aires insanı alıyor kendinden, kalakaldım orada. Ondan sonra farklı bazı gezilerim oldu tabii Arjantin içinde oldu. İşte kuzeyine, batısına falan gittim ama aşağılara çok inmedim. Patagonya'nın en üst kısmına sadece gittim. Ondan sonra ve şey gerçekten çok güzel arkadaşlıklar ve benim için başka bir yaşam deneyimi, hani bir de şey açısından da benim için iyi oldu, ee nasıl desem? Harcama pratiklerim, yaşama pratiklerim, azla kanaat etme ve hani hayatta kalma hani pratiklerimi geliştiren bir ortam oldu. Hani konformizmle imtihanım olduğu dönemler oldu. Ve yani dans etme hani kendi bedenimi hani sporda, şeyde hani o hep o zayıflığın getirdiği o şeyi hani dağcılık denemeleri, şunlar bunlar hep onlar aslında bir karşı koyma şeyiydi. En son dansa, bunun hani kapandığı yer oldu diyeyim, yani hani şey yaparak. Ha, çok iyi bir dansçı hiç değildim ama tangoydu, şuydu, buydu, her şeyle bir şekilde attım kendimi. Ve hani en kolay arkadaş edinmem, ortam yani dünyada gezdiğim birçok yerde yani otobüste hani yan yana oturmanız arkadaş olmanız için yeterli oluyordu yani. Öyle bir sürü arkadaş edindim yani sinemada, şurada, burada falan. Ha, tabi bunda benim de şeyimin de kendi şeyimin de etkisi var karakterimin de ama oradaki insanların da etkisi var. Yani onlar da buna açıklar. Bol bol yedim, içtim ondan sonra en sonunda hani geçici bir süre için diye döndüm buraya.

İşte, hem emekli olayım iki sene sonunda hem de hem ailemi göreyim hem emekli olayım, emekli maaşım gelsin, hani aldığım tazminatla şey yapmış olmayayım diye devam ettireyim, diye. Sonra tabii burada birdenbire, 7 Haziran'da bir kaptırdım kendimi bayağı bir şey, e- devlet takipçisi oldum falan. Sonra bir kapalı alan korkum gibi bir de bir şey olduğumu fark ettim. Yani, mr, bir bisiklet kazası sonrası mr korkum vardı. Ama Arjantin'den dönerken uçakta problem oldu. İki gün ertelendi gidişim. O arada da çok ciddi bir diyare olmuşum ve iyileş, tam iyileşmeden Türkiye'ye döndüm ve o uçak bana çok şey geldi, klostrofobi geldi. Tekrar uçağa binme konusunda böyle bir şey yaşadığımı fark ettim. Ama tabii bu arada işte, Suruç oldu bilemem ne... 26 Ekim'de dönüş biletim vardı, 10 Ekim de olunca ben o gün gittim, HDP'ye üye oldum ve dönüş biletimi yaktım. Ondan sonra dedim, artık seneye giderim. Tabii üstünden beş sene geçti. C planım vardı, iki planım vardı işte, bir Arjantin'e gideceğim, sonra dönüp Burgaz Ada'da yaşayacağım diye. Beşiktaş'taki evim hâlâ kiradaydı, oradan bir gelir de geliyordu. Ondan sonra, oradaki kiracı devam etmeye karar verince ben de Büyükkada'da bir ev tuttum kendime, eşyalı bir ev. Geçen sene, yok, iki sene önceye kadar o şekilde devam etti. Sonra geç... aslında iki sene değil aralık ayında geçen sene yani bir buçuk sene neredeyse önce eşyalarımı da alıp, tamamen taşındım Büyükkada'ya. Daha küçük, bahçeli bir evdi ama bir yandan da bayağı politikanın içine girdim. Önce il yöneticisi oldum, bende tam tersi oldu. Tenzili rütbe yaptım kendimde. Önce İstanbul il komisyonunda, sonra ilçe eş başkanı oldum sonra normal yönetici oldum. Şubat ayında da yöneticiliği bıraktım. Şimdi “***” komisyonunda görev aldım. Ama şey değilim hâlâ resmiyeti yok. Ama eğitim veriyorum. İşte Kürt illerine falan gidiyorum, şey yapıyorum. En son zaten son 27 Şubat'ta bir gittik Iğdır'dan, son Ağrı, Iğdır falan Hakkâri'yi de yapamadık, virüs çıktı, Van'da tam o dönemde, geri döndük.

Sonrasında da işte evlere kapandık. Şimdi de babam hastalanınca, ailemin yanına geldim. Onun ameliyatı var. Birdenbire hani şeye, tabii bu döneme rastlaması şey olması falan ayrıca bir problem. Birden ama tekrar şeye hani çocukluğuma dönmüş oldum. Gerçi Arjantin'den döndükten sonra da bir altı ay kadar burada kalmıştım. Ama bu defa daha benimseyerek. Hiçbir zaman hani ayrıldıktan sonra, 18 yaşımdan sonra, hiç burayı ve buraya dönmekle ilgili hep bir şeyim vardı, böyle bir an önce İstanbul'a dönmek isterdim falan ama son işte birkaç senedir gittikçe azalan bir oranda burayı da sevmeye hani bugün hatta halamları falan ziyaret ettim, kapıdan. Elimde taburemle dolaşıyorum bütün ihtiyaçları. (Gülüyor.) Öyle bir muhabbet ediyorum onlara da iyi olsun diye. Ben de onları görmüş oluyorum falan. Böyle değişik bir yöne geldik yani hikâyeye böyle söyleyebilirim yani.

İki tane kedim var, Şapşık ile Sırma. Şu an evimde iki arkadaşım onlara bakıyor. İstanbul'dan onlar da bunalmıştı. Ama şimdi adaya giriş çıkış yasak olunca orada şey kaldılar, mahsur kaldılar. (Gülüyor.) Yani çıkabiliyorlar ama tekrar giremedikleri için çıkamıyorlar da. Onlara ben de bir yandan izin almaya uğraşıyorum.

Çok gerçekten, çok fazla insan beşerî sermayemin yüksek olduğunu söyleyebilirim yani. Bu da sanırım beni en çok zengin ve hani şey hani içten genç kılan bir şey. Sanırım hani o konuda anneanneme çekmişim. Aslında hani aile de güçlü kadınlar sadece annem değil, anneannem de onlar da hayatta. Gerçekten önemli aktörler diyebilirim ve gayet hayata esprili ve ince bir yerden bakan insanlar ki çok trajediler yaşamışlar, kayıplar yaşamışlar falan. O anneannem, dedemi genç kaybetmiş, annem bir yaşındaymış. İkinci Dünya Savaşı'nda, Yugoslavya'da. Ondandır sonra bir sürü şeyler, trajediler, anneannem sonra tekrar evlenmiş işte. Dört çocuğundan üçünü bırakıp, en küçüğünü yanına alıp, İstanbul'a göç etmiş. Annem, teyzem ve dayım Makedonya'da kalmışlar falan. Annem, hep annesiyle ilişkisini devam ettirmiş. Teyzemle, dayım biz altı-yedi yaşındayken tekrar anneleriyle görüştüler. Annemin böyle bir farklı bir yerden bakan öyle öfkelenmeyen, hani insanların zaaflarına ve şeylerine şey, müsemma gösteren bir yanı var ki anneannem de öyleydi. Tekel'de tütün işçisiydi, tütün sarıyordu şeyde, Üsküdar'daki o fabrikada, oradan emekli oldu zaten. Küçük bir evi vardı, 50 m² ama hepimizi sığdırırdı o eve. Küçük tencereleri vardı. Onun nedeni de, taze olmayan yemek yememesi. Her öğün için ayrı yemek pişirirdi. Öğlen için, akşam için ayrı pişirirdi. Ondandır sonra, böyle enteresan bir kadındı. Her sene evini badana boya yaptırırdı, yağlı boyası dahil. (Gülüyor.) Öyle bir hijyen şeyi vardı. En küçük teyzemde, “****” olan, zaten o, obsesif kompulsif bozukluk olarak ortaya çıktı. Bizler öyle değiliz. Annem titizdir falan filan ama öyle değildir yani. Biraz anneden ayrı büyümenin de etkisi var büyük ihtimalle. Ondandır sonra, çok nüktedan bir kadındı, esprisi, her konuya bir hikayesi, manisi olan. Ve hani, hâlâ kaç sene oldu öldü, ben Arjantin'deyken öldü. 95 yaşına kadar yaşadı, sigarası vardı. Son dört-beş sene sigara içmeyi unuttuğu için içmedi. (Gülüyor.) Ama çok şey hoştu yani böyle biraz saf bir yanı da vardı. O yüzden saflığından başına gelen hikayeler de vardı. Hani pazara gidip, misafir getiren ender insanlardandır. (Gülüyor.) Herkes meyve, sebze alır, bu yanında, bulmuş Sırpça konuştuklarını duymuş birilerini karavanda kalıyorlarmış. Ondandır sonra, aa orada kalınır mı arabada, demiş. Gelin bende kalın. Onlar sayesinde ilk defa karavanla tanıştık. Yıllarca her sene bize uğradılar. Hep hayalimdeki şeylerden biri olarak yani mutlaka bence onu da bir gün gerçekleştireceğim. Çünkü şimdiye kadar hepsini

gerçekleştirdim. İşte, Arjantin'di, adaydı hani Burgaz olmadı ama iyi oldu orası. Çok şey bir yer, daha fazla elit diyeyim. Ondan sonra, bana göre işte, Büyükada'da da hani tabii daha aristokrat bir yanı var ama kışın tamamen halkla kalıyorsun, işçilerle hani emekçilerle kalıyorsun falan. O yüzden seviyorum yani Büyükada'yı. Ama bir yandan şehri de özledim. Belki dört-beş sene sonra gene Beşiktaş'a dönebilirim. (Gülüyor.)

Bu kadar benden "****".

Yani şöyle söyleyeyim, hani Londra'yı hani kültür hayatı açısından çok sevdim. Tabii bir de yani dil bilmiyordum ama yine de İngilizce öğreniyordum. O yüzden daha çok ilişki ve arkadaşlık kurdum orada. Hani orada bayağı müzikal falan. Yani o yüzden hani Londra'da mesela beni o şey çok büyülemişti yani. Müzikalleri tanımam ve şey yapma hani sanat kısmı çok etkiledi. Hani sosyal hayatına ama çok fazla giremedim işte bir koca şeyi vardı başımda. Yani sürekli akşam eve döndün mü? Kontrol eden bir adam. Ondan sonra şey Paris'te de binalar, mekanlar, kafeler, parklar parklarda oynanan oyunlar, yaşlıların oynadıkları, gençlerin şey yaptıkları. Sen kenarı bilmem ne, orada da kendi başıma gezmek ve kendi başıma şehirde olabilme duygusunu yaşadım ama Paris'i çok sevdim. Yani burada yaşamak isterim ama insanları Fransız olmasa, derdim. O da Buenos Aires oldu. Çok, mimari açıdan gerçekten çok benziyorlar. Zaten oradan esinlenmişler yani ortada Casa Rosada'nın merkez olduğu ve ona açılan hani ortada alan ve ayrılan bir yer olarak almışlar. Hatta eski kaleyi kesmişler hani Maya De Plaza'ya çıkan şeyi yapmak için meydanı yapmak için ve hani mekanların büyüklüğü, tavanların yüksekliği, hani zaten hani Taksim'i de o yüzden çok beğenirdim. Hani orada da bayağı vaktim geçti. Taksim'de, Beyoğlu'nda, Cihangir'de ondan sonra şeyde, Tarlabası'nda, Dolapdere'de falan oralarda hep arkadaşlarım ve şeylerim oldu yani. O mekanları da çok sevdim. Hani sanki o yani eski İstanbul ve oranın bağlantısı yani bir şekilde o yüzden de şehri özleyorum sanırım. Adalar'da da hani o mekânı, o binaları arıyorum. Hani öyle bir mekâna girdiğimde kendimi şey hissediyorum. Bu yapılan mekanlarda öyle yüksek binalı yerlerdi. Hep buradan gitmiş Ermenilerin yaptığı taş binalar, hani onlar da sanki böyle bir geçiş sağladı hani falan. İşte ya da İtalyan etkisi vardı mimaride. İngiliz etkisi de vardı, Fransız etkisi de vardı. Zaten onu bina bina görebiliyordun. Tuğlalı işte, bir garı var mesela işte, o İngiliz etkisi. Ondan sonra işte Casa Rosada'nın olduğu meydan Fransız etkisi, hemen oradaki o binalar, gotik yapılar falan hemen seni yakalıyor falan. Onun dışında yani hani Hong Kong'a falan da gittim. Tabii orada da o yüksek binalar, o yüksekliğe paralel bir o kadar büyük parklar falan ama tabii parklar konusunda en çok etkilendiğim yer gene Londra oldu. Sonra

Buenos Aires yine parklar açısından yani şehir sanki parkı, park demek de bir şey orman gibi bir şey yani. Gerçi o Paris'te de vardı ama yani o yeşillikle binanın bir arada olması ve birazcık da su olması gerekiyor, onu fark ediyorsun. (Gülüyor.) O açıdan da en çok tabii İstanbul senin gözünü okşuyor. İstanbul'da da hani adada olsan bile boğazı çok özlüyorum. Ara ara mutlaka, ayda bir Kanlıca'daki kuzenime gidiyorum. Yani kuzenler içinde en çok kuzenleri ziyaret eden de benim. Hepsiyle ilişkimi yeniden kurdum mesela. Hani çocukluktaki o kıskançlıklar, birbirini çekememeler hani altta o duyguyu hatırlıyorsun bir yerlerde. Fakat hani, hani onu başka bir şeye çevirmeyi başardığımı düşünmüyorum. Anneannemin bir hikâyesi vardır, işte adama sormuşlar, gerçi bunu şey diye anlatır, Yahudi'ye sormuşlar, en çok kimi seversin hayatında? O da demiş ki, terzimi. Neden? Her seferinde sil baştan ölçümü yeniden alır. Ondan sonra, bu bende bayağı hayat felsefesi gibi bir etkisi olan hikayelerindendir anneannemin. Ben de öyle hani işte ellisindeki, kırkındaki falan diye biz annemle tekrar şey yaptık. Tabii arada ötekilerin dedikodusunu yaptığımız çok oluyor yani. (Gülüyor.) Bir kere o normal. Ondan sonra o da çünkü biraz o çocukluğa ait bir şey. Yani o o duygum baskın olarak hani onlara yaklaşmıyorum ama arada o duyguyu hatırlamak da iyi oluyor yani insanın böyle geçmişle ilgili.

Ama mekân benim için her zaman çok önemli. Ev, evimde zaten her zaman hep ya yer değişikliği, eşya değişikliği bir şey yapmışımdır ve renkli evler hep yapmışımdır. Hatta en son evimi kiraya verdiğimde eve gelen boyacı tabii şey sandı hani kiracı boyadı sandı, her oda değişik bir renk. (Gülüyor.) Bu ne biçim şey, falan filan diye ondan sonra turuncu da var, yeşil de var ondan sonra sarı da var ondan sonra her rengi olan bir şey yani. O yüzden, mekanlar ve renkler benim için hep önemli olmuştur. Eşyalar da önemli. Eşyalarım ama eşyalardan vazgeçememek gibi bir şey değil. Yani gerçekten, hani şey çok fazla gardırobumu mesela çok çok azalttım. Çok az eşyayla zaten Arjantin'e giderken bana "****" şaşırılmıştı. O kadar hani bir sırt çantasıyla gittim. Tamam büyük bir sırt çantasıydı ama yani iki sene kalmak üzere öyle onunla gidip, onunla döndüm yani. Çünkü buraya bir sürü şey getirdim, hediye getirdim ama ona rağmen ona sığdıracak bir şekilde ayıklama yaparak orada da bir şeyler bırakarak geri döndüm falan. Yani gittiğim her evde de hani mutlaka oraya uygun, oranın yani kendi beğenimden çok oranın kendi beğenileriyle, benim beğenilerimi harmanlayarak bir şey yapmaya çalıştım. Yani onun da hani genel olarak hani hayatımda da belirleyici olması yani hayatımda belirleyici bir şey yani olduğum mekâna ve insanlara hani öyle saygı duyarsam ancak rahat edebiliyorum gibi şey belki de.

Ee, şey yani tabi çok uzun zaman oldu Paris'i görmedim ama o benim göz bebeğim bir yanıyla. Ama kadının sanki en rahat olduğu yer Buenos Aires gibiydi yani. Güçlü, kadını güçlü olduğunu ama bu çok sübjektif de olabilir çünkü benim de güçlendiğim zaman. Yani o yüzden tam yanıt veremiyorum. Hani Londra'yı da Paris'i de en son 2011'de gördüm yani dokuz sene geçmiş üstünden. O yüzden böyle yani bunun yanıtı bu. Bu kadar. (Gülüyor.)

Yani şey tabi, çok rekabet dolu bir ortamdı sonuçta. Yani bir sürü seninle yaşıt kız kuzenlerim var etrafta ve anne babalar da birbiriyle husumeti olan ailelerdi. Yani amcam şu anda hepsi yaşlanınca birbirine mecbur oldu ve iyi anlaşıyorlar ama o zamanlar tabi para ilişkileri var, şu var, bu var. Sürekli aileler birbiriyle küsüyor, ondan sonra ister istemez bu çocuklara da yansıyor ve çocukları kıyaslamalar falan da var. Ben de değişik yönden hırslı olan bir çocuktum. Yani birisi benimle rekabete girdiğinde geri geri çekilme, baştan vazgeçme şeklinde ama onun da başka türlü bir hırs olduğunu sonradan anladım. Ondani yani "****" tam tersiydi, o çok şey yapardı. Ondani sonra bir de biz biraz daha zekiydik hani ikimiz de yani diğer kuzenlere göre biraz daha öyle bir avantajımız vardı. Ondani sonra fakat işte o mücadele ve şey ister istemez kaybı yükseltiyor. Ondani sonra diğer yandan annemin hani kayıpları bir şekilde bana da geçmiş. Hani onu sonradan aldığım psikoterapide de ortaya... Daha çok anladım. Hani şey onun kaybını, ben olmayan kaybımı, onun kaybıyla şey yapmışım hani baba kaybım, şey kaybım kardeş kaybı, anne kaybı, bilmem ne falan hani göçlerde şunlarda, bunlarda. Ülke kaybı, dilini kaybetmek falan onların hepsini hani bir şekilde şey ondan miras almışım yani. Onların etkisi olduğunu düşünüyorum. Ondani sonra bir de tabi birazcık başka tür cehaletler de var yani, şey işte uykusuzluğum için. Annem küçükken İnsidon diye bir şey veriyordu uyuyayım diye. Ondani sonra meğerse o bayağı zararlı bir şeymiş yani. Belki büyük ihtimalle onun kronikleşmesi de o tür şeylerin etkisi var. Hani, hani hani ölümden korkma çok barizdi çocukken. O da işte tabi kayıplarla ilgiliymiş yani böyle hani. Bir de etrafta sürekli hurafeler, dine ait şeyleri de duyuyorsun. Yok, ölünce işte şu kadar kabir azabı, bilmem ne falan gibi böyle gereksiz bilgilerle bir çocuk olarak donanmak. (Gözüme benim çok çabuk şey yapar, etkilenir, o yüzden kusura bakma.) Ondani sonra şey o tür şeyler de vardı büyük ihtimalle. Hani o tür kaygılar da vardı. Tabii dediğim gibi ablamın gitmesi benim için hani bir de bir şey olmuş belirleyici olmuş. Hep en çok korktuğum, hani annem ölürseydi. Ondani sonra ama bir yandan hep babamı şey yaparak babam öldü ona izin

veriyordum, hani en fazla o kadara yaklaştırabiliyordum demek ki. Ondan sonra şey, çok anneye bağlı bir çocuktum zaten. Geceleri hiç, hep korkuyla hani şey yapardım küçük obsesyonlarım vardı aynı yere iki defa dokunmak falan gibi. Neyse, onlar geçti yani bir bayağı bir ergenlikle şey böyle şeylerle geçmiş, şimdi düşününce. Hani onu yapamazsam, uyuyamayacağım falan gibi yapıp uyuyamazdım. (Gülüyor.) Ondan sonra işte, mutlaka annemi babamı öperek uyurdum, iki yanağından hani, hani bir çeşit vedalaşma gibi. Hatta hâlâ anlatırlar, gülerler yani böyle bir şey yapardın falan. Ama o tamamen kaygıyla ilgili bir şeydi aslında, hani ya sabah göremezsem ya şey yapamazsam falan gibi bir şey.

Kilo tabi, hani sürekli hani sıska falan denirdi hani sıska kelimesi, onu da yıllar sonra kuzen toplantısında fark etmiştim. Hani ben gayet şey bir şekilde, bana da, dedim hep zayıfım diye hep benimle dalga geçerdiniz, dedim. Belçika'daki kuzenim, e, ama sen sıskaydın, dedi. Birden o kelimeyi ben kullanmamışım ama şeyin o olduğunu anladım. Birden o sıska kelimesi tekrar böyle şey yarattı hatta o toplantıdan alt-üst olarak çıkmıştım. Ona da birisi bir şey demişti falan filan. Ondan sonra, yani ben alt-üst olmamıştım ama şey oldu yani onu hatırlıyorum yani, haa, dedim, şey buymuş falan gibilerinden. Aslında tabi, şimdi görüyorsun yani karşı tarafın yaptığına sen de ne kadar müsaade edersen hani etkileniyorsun falan. Onlar da senin o konudaki zaafını yakalayıp hani zayıflığım, zaafımdı aslında yani. Sonra hani ne zaman ki hani işte, he bir de eğik yürümem falan filan. Hatırlıyorum İngiltere'de bir Türk kız vardı, beni kendisiyle sürekli kıyaslıyordu. Onun kocası yabancıydı. O da gelmiş oraya işte dil kursuna gidiyor falan. Daha 21 yaşında falanım yani. Ondan sonra işte böyle sözde iyi niyetle böyle sırtıma şey yaptı. Dik dur gibi bir şey yaptı böyle. Ondan sonra, ben de dedim ki, eğik durup, kambur durmam seni neden rahatsız ediyor, dedim. Ve o gün kendimi çok güçlü hissettim. Öyle, onu hatırlıyorum hani böyle şeyler. Aslında böyle belli belli yerlerden, yavaş yavaş güçlendiğimi hatırlıyorum. Yani böyle hani ilk karşı çıkışlar, ilk şeyler falan filan. Yani kendini kabul etmek, kendini olduğun gibi şey yapmak oradan sonra zaten sıyrırıyorsun yani. Ama işte o kalabalık aile ve şey ondan sonra hani belki bir 15 yıl önce bunu konuşuyor olsaydık, bunu travmatik bir şekilde anlatabilirdim ama şimdi. (Gülüyor.) Yani 35'lere kadar hâlâ belli öfkelerim, belli şeylerim vardı yani yaşantılara şeylere hani gittikçe azalsa bile. 20'lerindeki gibi olmasa da 35' te de bir şeyler vardı ama yaşlanmak güzel bir şey yani onun kıymetini bilmek lazım. (Gülüyor.) Her şeye bakışın değişiyor. Nitekim, feminizmle şeyim de öyle...

Ondan sonra, daha yeni üniversiteyi bitirmişiz işte böyle bir felsefe toplantılarına gidiyoruz o "****" Muhtemelen ben şey yaptım, vesile oldum bilmiyorum o da olmuş olabilir o da severdi öyle şeyleri. Ondan sonra yine bizim gibi öyle siyasal, koca siyasaldan mezun, kadın psikoloji okumuş bir çift vardı. Ama onlar bizden farklı olarak sosyaldiler. Hani barlara gidiyorlar, şey yapıyorlar falan filan daha entelektüel camiaları şey yapıyorlar falan. Biz daha domestik, daha aile problemleriyle hem kendi hem kendi ailelerimizle olan kayınvalide, kayınpeder problemleri falan gibi şeylerle uğraşan daha muhafazakâr bir yerdeydik falan.

Ondan sonra GlennClose'un işte şeyi vardı, Fata lAttraction. Ondan sonra o o filmi konuşuyoruz. Ben dedim ki, ay, dedim, hiç sevmedim GlennClose'u, ne kötü bir sanatçı, dedim. Ba, bak! (Gülüyor.) Ondan sonra o da dedi ki, senin sevmediğin onun oyunculuğu değil de kutsal aileyi dağıtıyor olması olmasın, dedi bana. Ondan sonra, Allah'ım o kadar kızmıştım ki kadına. Ama yani o bende mesela ilk defa bir beyinde bir açılma sağladı. Yani gerçekten de öyleydi yani. Hani, daha lisanı münasip bir dille söyleyebilirdi tabii. (Gülüyor.) Ondan sonra, kadından hiç hoşlanmadım, hâlâ da hani hatırladığımda hoşlanmam. Bir daha görüşmedik zaten hani o şey bittikten sonra da. Şeye onu düşünüyorum yani, o öyle bir yerdeydi o kadın. Ben çok daha geride bir yerdeydim ama belki şu an ben ondan daha iyi bir yerde olabilirim. Yani o hiç belli olmuyor yani buna açıklığın ve bununla şeyinle ilgili bir şey. Genel olarak o açıdan hani aldığım yolla ilgili kendimden memnunum yani.

Aslında böyle çocukluğumdan itibaren böyle bir haksızlığa karşı bir şeyim vardı. En başta da söylediğim gibi. İlkokulda, ilkokul öğretmenim mesela beni severdi, çalışkandım diye, "****" varlıklı ailedeniz diye. Ondan sonra, biliyorsun ilkokul öğretmenlerinde öyle bir ayrımcılık oluyor ya. Hani fakir ve köylüleri ve tembelleri ayırırlar; zengini, çalışkanı, subay çocuğunu, öğretmen çocuğunu ayırırlar. Bende öyle bir yerden gidiyorum. Tabi benden daha şey, daha çalışkan olup, subay çocuğu olan ve şey yapan olduğu için hani bir üstüm olduğu için belki görme şansım oldu. Hani ben tam da hani en çok sevilen olsaydım belki görür müydüm, bilmiyorum ama muhtemelen gene görürdüm de. İşte orada fakir çocuklarına muamelesiyle ilgili hani anılarım var mesela, hani işte çocuğun kol, babasının verdiği saat gevşek geliyor diye böyle kolunu şöyle yapmasına hoca ona salak diyor sanıp, çocuğu bir güzel dövmüştü. Ondan sonra yani tembel bir çocuktu, şuydu, buydu ama yani hocanın da böyle şeyleri vardı ve bunlar bende hep şey kalmıştı. Sonra yani sanki şey gibi biraz 2010 yılında bu evet, hayır anayasa şeyinde ben 'evet' vermişim ama

yetmez ama evetçiler gibi böyle bir hummalı bir şeyim de yoktu. Sadece hani böyle vermemek yani hiç oy kullanmamakla, evet arasında gidip geliyordum. O dönemde Kürtlerin o boykot şeyiyle, evet arasında gidip geldiğim için Kürt hareketine karşı böyle bir şeyim oldu, bir bakış yani. Ama tabii "****" Hastanesi'nde de işte yöneticilerimden birisi, bir kadındı işte, şey başhekim yardımcısıydı sonra istifa etti. O eski DEV-YOL'dan geliyor "****" tanıyor. Tesadüfen o ses tonumuzdan bizim akraba olduğumuzu şey yapan, çıkaran bir insandı da. "****"nesi oluyorsun, demişti bana. Ondan sonra, işte o onun hani politik şeyi falan filan benim de benziyordu zaten. Zaten daha orada ben hani genel olarak hani yapım... Hani 90'ları falan çok bilmiyordum ama yapılanlara dair bir fikrim vardı. Ondan sonra, işte hastanedeki tabi beyaz Türk doktorlar ve onların genel bakışı ve onlarla olan böyle münazaralar gibi şeylerde bayağı aktif şey aldı. Bir de tabii hakla, hukukla uğraşıyorsun, hasta hakkı. Ondan sonra ve sınıf sorununu çok bariz görüyorsun. Yani o şeyde. Hani zenginlikten gelen kibiri görüyorsun, şikayetlerde o zenginliğin şeyini ya da mütevaziliği. İşte bir dönem Yahudi hastası çok olan bir hastaneymiş. Çünkü orada daha çok Yahudiler varmış. Benim ilk girdiğim zaman da hani çok fazla indirim talebi için gelirdi Yahudiler.

Yani orada aslında Yahudileri anlatma nedenim, hani indirim, Yahudiler indirim istemeye gelince hep, herkesin hani işte Yahudiler böyle hani cimri, paragözdürler, böyle para kazanıyorlar falan gibi. Bana da o çok saçma geliyordu hep şey diyordum yani, iş, burası, buradaki Yahudiler daha zengin ondan sonra yani böyle bir alışkanlıklarının olması onların şeyi anlamına gelmiyor falan. Derken böyle tartışmalar içinden falan hani bir yer hani başka bir yerde olduğumu fark etmeye başladım. "****" ve çevresi, ondan sonra bana yakın gelmeye başladı falan filan. Oradan işte Tabipler Odası, şudur, budur birçok insanla bağlantım oldu falan. Sonra işte o dönemlerde zaten tekrar görüşmeye başladık biz uzun bir süre liseden, işte 31 yaşına kadar. Hani 18- 31 arası tamamen ilişkimiz kesilmişti bizim de. O da tamamen şeyle ilgiliydi yani gene böyle kıskançlık ve hani benim hani "****" olan ilişkiyi ifşa etmesi, hani benden şey falan. Ben de bayağı bir kinlenmiştim hani. Hatta sonra bir yüzleşmemiz de olmuştu onunla ilgili, hani şey diye bana hani, sen hani benim "****" birlikte olduğumu söylemeseydin, belki ben kendimi onunla evlenmeye mecbur hissetmeyecektim, gibilerinden. Hani o dönemde böyle hissettiğimi ama artık öyle hissetmediğimi, hani söyleyen öyle bir şeyimiz falan olmuştu. Hani yüzleşmeyi, hep hayatımda bir şekilde kullandım ve yüzleşmemenin nasıl bir şey olduğunu ve yüzleşmenin nasıl rahatlatıcı bir etkisi olduğunu bire bir de yaşadığım için bunun benim hayatımda önemli oldu. Ve tabi bu yüzleşmeler, yüzleşmemeler bir şekilde politik yönünü

de belirtiyor. Yani 2010 öncesi de yani 2001'den itibaren ondan önce "****" olan dönemde tabii mutlaka bence etkisi oldu. Sonra yani çünkü hani o dönemden hâlâ gördüğüm insanlarla üç aşağı beş yukarı benzer, tamamen aynı olmasa da yerlerden gittiğimizi görebiliyorum yani. Ondan sonra zaten herkes tamamen aynı da olmasın yani. (Gülüyor.)

Sonra işte o 2010'daki şeyden sonra, daha dikkatli takip etmeye başladım. Sonra bir gün Demirtaş'ı annem fark ettirdi bana. Fethiye'de bir saldırı olmuştu şeye, oradaki HDP ilçe örgütü yeni açılmıştı falan. Annem dedi, ya, dedi adam doğru söylüyor, baksana, dedi. Canhıraş konuşuyor Demirtaş. Bana da böyle şey geliyor aman çok da dinlemiyorum yani bir yandan bir şey, ha, tamam haklılar falan diyorum da bu mazlumluk ve şey kısmı da beni rahatsız ediyor bir yandan. Ay, ha, a...gibi böyle saçma sapan bir iki arada bir yerde yani şeyde gidip geliyorum falan. Sonra birdenbire baktım işte şey, adam gerçekten düzgün konuşuyor falan. Onu hep öyle derim yani, benden önce annem fark etti Demirtaş'ı, diye. (Gülüyor.) Ondan sonra, sonra gittikçe bu şey arttı bende tabii. Hani Gezi'de daha da şey yaptı. Hani benden hani yeğenlerimden de farklı bir yerden baktı. Birisi daha liberaldir, birisi daha TKP'lidir, ondan sonra ben hiç ikisi gibi de değilim ama hani ikisine de bence hani bir yandan da şey yapan bir yanım da var. Onlarla da çata çat bayağı şey yapmışlığımız vardır. Liberal olanla pek tartışmayız da o, o yani burada yani Türkiye'deki liberaller gibi değil. Avrupa liberali gibi daha hani şey daha bilimsel bir yerden bakan bir yanı da var yani olaylara. Genelde onun baktığı yere daha yakın bir yere geldim ama şey değil yani gene liberal bir şeyde değilim. Yani TKP'li yeğenim de zaten yavaş yavaş o da uzaklaştı TKP'den neyse ki. Ondan sonra Arjantin'de de bayağı şey, Demirtaş'ın cumhurbaşkanlığı seçimlerine bayağı maddi şey, bayağı bir destek oldum. Orada işte film festivallerinde, şurada, burada hani çalış, çalışmak demeyeyim de hani gönüllü şey yaparken oradan tanıdığım bir sürü insanlar oldu. Çok Kürt arkadaşlarla, Ermenilerle falan orada tanıştım. İyice onlar şekillendi yani. Bir de orada ciddi bir Suriye göçü, 100 yıl öncesinden almış. Sadece Ermenileri değil, Suriye'den de bir Suriyeli popülasyonu var hani Osmanlı şeyi de taşıyan üç nesil öncesi. Onlarda da hani Arjantin'in o şeyi de etkili oldu tabii yani. Hem, bir Avrupalı bir yanı var Buenos Aires'in hani Güney Amerika'nın en Avrupalı şehri zaten derler. Hatta o elit oranın beyaz İspanyolları şey, bununla gurur duyarlar ama öte yandan da inanılmaz kozmopolit bir şeyi de var yani işte, Suriye'den göç almış, Bolivya'dan, şuradan, buradan böyle bir sürü insan var. Bu kadar çeşitliliği bir arada ve şey hani bir şekilde hani o diyalog zeminleri falan filan beni hazırladı belki de. Hani döndüğüm zaman da şey yapamadım yani kıyamadım hani aklım burada kalacak. Zaten oradayken de biraz daha fazla burada oluyordum. Yani hem orayı

yaşıyorsun ama hem burayı daha çok takip ediyorsun falan. Şu an mesela daha az takip ediyorum hani özellikle bu korona günlerinde. (Gülüyor.) Yani bilmeme, bilmiyorum demenin erdemini keşfettim. (Gülüyor.) Yani gerçekten bilmemek ne kadar güzel bir şeymiş. Hani bilip, bir fikir üretip, biriyle tartışmaya girmekten daha rahatlatıcıymış. (Gülüyor.) Ondan sonra, ama yani evet bence bu koronanın da biraz öyle bir şey yanı da ben de öyle bir etkisi de oldu, büyük ihtimalle bu izolasyonun. Çünkü yani artık bıktım bu her şeyden bir karışıklık çıkmasından.

Böyle. Yani politik şey öyle bir yerden geldi hani. Tam şuradan başladı demem, diyemem. Hani ufak tefek anılar var işte işte. FattalAttraction gibi şey gibi, şu bu. Hani hatırlayabildiklerim genelde bunlar. Tek bir şey olmadığına da eminim ama bunun gibi anılar var. Tabii Suruç ve 10 Ekim'in çok etkisi oldu son dönemde yani. Yoksa ilk üye olduğum gün bile nasıl korktuğumu hatırlıyorum. Şimdi ben buraya üye olursam, beni hapse atacaklar gibi bir duygudan, nerelere kadar geldim. Yani il yöneticiliklerine, bilmem neye falan filan. Yani ki, o kadar sempaticanı olma, olmama rağmen hani nasıl önyargı ve korkularım olduğunu hani bende bile bu kadar açık ve sosyal bir insan da bile bu varsa hani halktan nasıl başka bir şey bekleyebilirim?